

...en de knallende
melkbusbende

MET VEEL
ROOK EN
ONTPLOFFINGEN

Willeke Brouwer

‘W illem,’ zei mijn vader
vanmorgen tegen mijn moeder; ‘de
wilgen moeten nodig worden gesnoeid.’
Het is weer zo’n dag.
Een dag waarop mijn vader het op zijn
heupen krijgt.
Zulke dagen heeft hij sinds we in
IJsselbroek wonen.
In Burgerdam had hij dat niet.

'O,' zei mijn moeder, terwijl ze op haar telefoon keek. 'Wil jij dat doen schat? Ik heb nog een deadline.'

Dit weet natuurlijk nog niet iedereen, maar mijn moeder maakt dus kunst. Wat ik van kunst weet, is dat het meestal iets vaags is. Als mijn moeder weer een beeld af heeft, laat ze het trots aan ons zien.

Wij zeggen dan allemaal dat het heel mooi is. Dat hebben we geleerd. Dat is het makkelijkst.

Je moet nooit vragen wat het is.

Nooit.

dit is nog een beetje duidelijk

je ziet toch een soort koe

Nou ja, je kunt het natuurlijk wel doen. Maar dat heeft allerlei gevolgen.

Ik weet nog dat we een keer naar mijn opa en oma gingen, en toen had mijn moeder ook een beeld gemaakt.

Ik vroeg, toen we bijna in de auto zaten: 'Wat is het?'

Dat heb ik geweten.

Mijn moeder zei tegen mijn vader: 'Zie je wel! Het is geen goed beeld! Ik twijfelde zelf ook al. Ik ga er nog wat aan veranderen.'

Ze heeft toen nog twee uur in haar atelier gewerkt tot ze tevreden was. Toen konden we gaan. En ik wist nog steeds niet wat het was.

Goed. Het gekke is dat er veel mensen zijn die haar beelden kopen. Die vinden het prima dat ze niet zien wat het is.

Maar terug naar mijn vader. Die wilde dus de wilgen snoeien.

Het is nu 10.30, en is hij er druk mee bezig.

‘Sill!’ roept mijn vader. ‘Help me eens even! Pak die tak daar eens vast, dan zaag ik ’m hier door.’

Ik kijk naar boven. Pak die tak daar eens vast? Hoe dan?

Er is wel een ladder, maar daar staat mijn vader op. Wacht. Er staat een oud tafeltje iets verderop. Daar kan ik wel even op staan.

Ik kan nu precies bij de tak. 'Zagen maar!' zeg ik tegen mijn vader:

Mijn vader start zijn elektrische kettingzaag.

Die heeft hij vorige week gekocht, en hij is er nogal trots op. Er zit een heel lang snoer aan, dat weer via een

verlengsnoer en nog een verlengsnoer verbonden is met een verlengsnoer dat door de zijdeur naar binnen gaat.

wilg
(Salix)

Ik sta op mijn tafeltje en hou de tak vast.
Mijn vader staat op de ladder en zaagt.

Het lijkt helemaal goed te gaan. Hij zaagt de tak af,
de tak valt keurig naar beneden.

'Eitje!' roept mijn vader
heel hard boven de herrie
van de zaag uit. 'Ik ben
een echte buitenman!'

Meteen valt
het geluid uit.

Ik vind dat wel een
duidelijk teken: je moet dat soort dingen niet
zomaar roepen.

Mijn vader is niet zo van de tekenen. Hij zegt: 'Huh?'
Ik zeg: 'Je bent geen buitenman! Wat is er met je
zaag?'

Mijn vader staat heel dom te kijken.

Hij drukt op de startknop van de zaag. Niks. Hij
schudt met de zaag. Dat helpt ook niet.

Hij kijkt naar de onderkant van de zaag.

'Pap,' zeg ik.

Ik heb het al gezien.

'PAP! JE HEBT HET...'

Daar komt mijn moeder aanrennen.

'Bart!' roept ze. 'Er is iets met de computer! En trouwens, het licht viel ook ineens uit!'

Ik zucht. Mijn ouders zijn echt best aardig hoor, maar...

'Mam,' zeg ik. 'Pap heeft net het snoer doorgezaagd van de snoeizaag. En - dat heb ik net op school geleerd - dan krijg je kortsluiting!'

'NEE!' roept mijn moeder. 'Ik was net een verslag

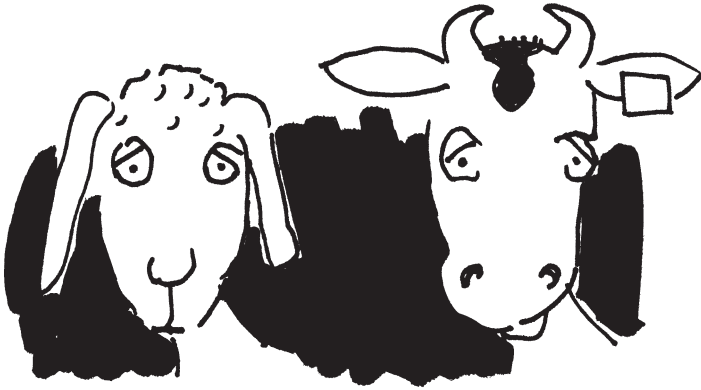
aan het schrijven op de computer. Ik was al op tweeduizend woorden en ik heb het nog niet opgeslagen. Het ging over mijn schapenbeelden, en dat moet morgen bij de galerie zijn!

Ik klim van mijn tafeltje. Vorig jaar maakte mijn moeder ook zoiets voor een galerie, over haar koeienexpositie.

‘Kun je niet je koeienverslag nemen, mam?’ vraag ik. ‘Dan hoef je alleen maar KOE in SCHAAP te veranderen.’

Ik bedoel, wat mij betreft levert ze zelfs dezelfde beelden in, want je ziet echt niet of het koeien of schapen zijn.

‘Ik beeld het innerlijk van het dier af,’ zegt ze altijd. Nou, hoeveel verschil zou daar nou in kunnen zitten? Ze kijken allebei even dom.

Ik denk dat zelfs mijn vader moeite heeft met haar beelden herkennen. Hij zegt het alleen nooit. Dat snap ik ook wel weer.

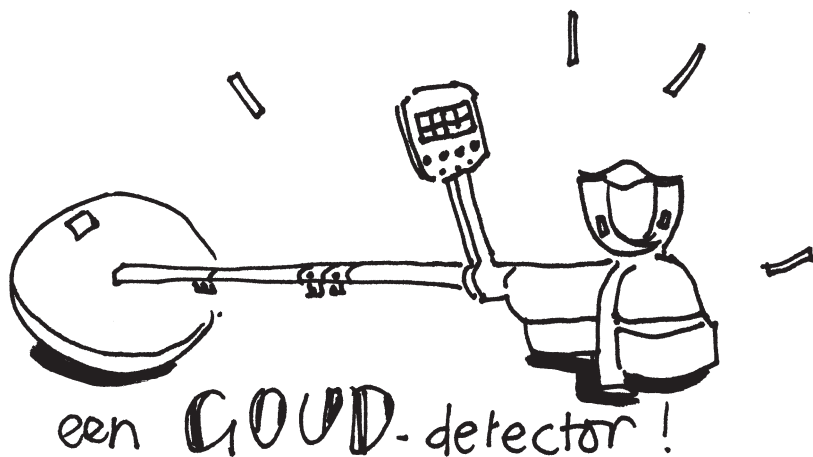
Ik denk niet dat mijn moeder het een goed idee vindt, want ze kijkt me nu heel boos aan.

‘Weet je wat?’ zeg ik.

‘Ik ga wel even naar Hans! Doeil!’

we hebben
GELD
nodig !!

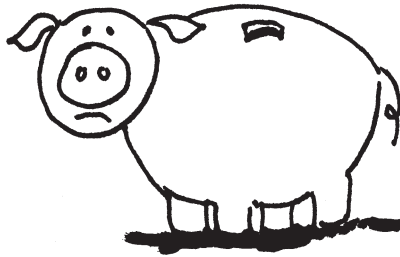

Hans en ik zitten achter de computer. We bekijken metaaldetectoren. Ik heb er wel eentje, maar die doet het niet meer goed. Soms valt het schermpje ineens uit. Ook als er nieuwe batterijen in zitten. Heel irritant. Dat zou een beetje kunnen komen doordat ik 'm een keer een nachtje in de regen heb laten liggen. Dat kan. Metaaldetectoren kunnen niet per se goed tegen regen. Maar hé, het was maar één nachtje. Nou ja, het was ook niet zo'n heel goede.

Hans en ik kijken nu naar de echt goede detectoren. En die zijn knetterduur: 'Kijk!' zegt Hans. 'Deze moet je hebben! Dat is een koopje!'

8899 euro staat erbij.

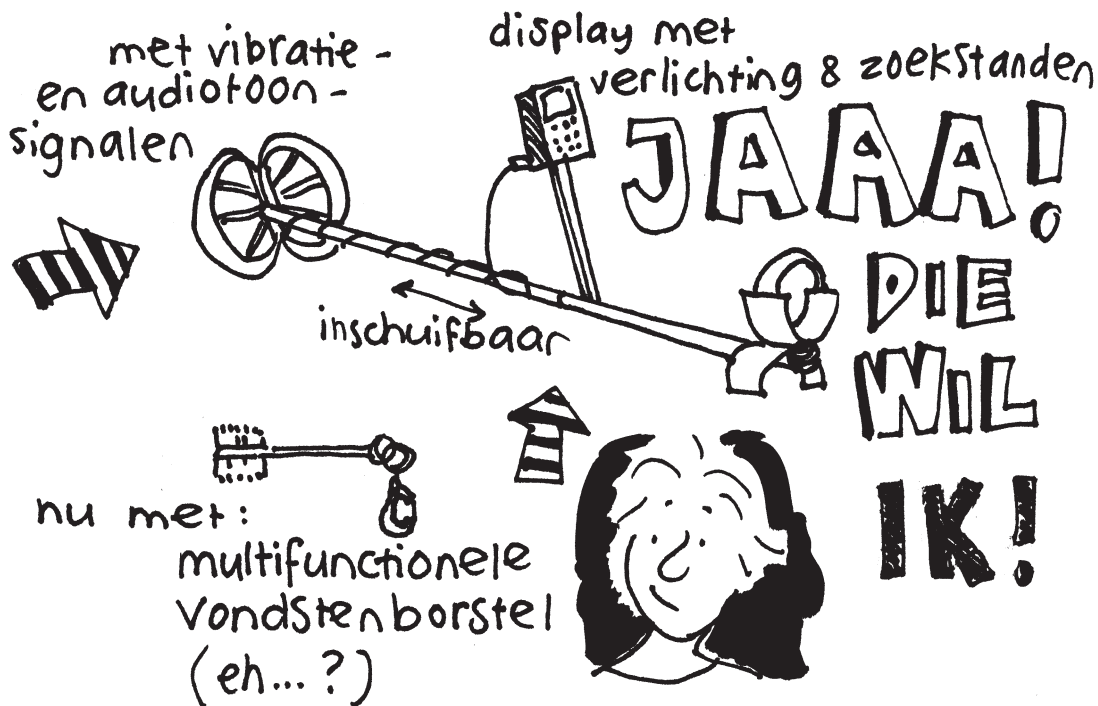

'O,' zeg ik. 'Dat heb ik nog wel op mijn zakgeldrekening staan.'
Mijn eigen spaarrekening. Daar staat 13 euro en 29 cent op.
Dat gaat wel ff duren.

We scrollen naar beneden, naar de goedkopere.
Na een tijdje zoeken hebben we er een gevonden die ik wil hebben.

Het is een waterdichte!

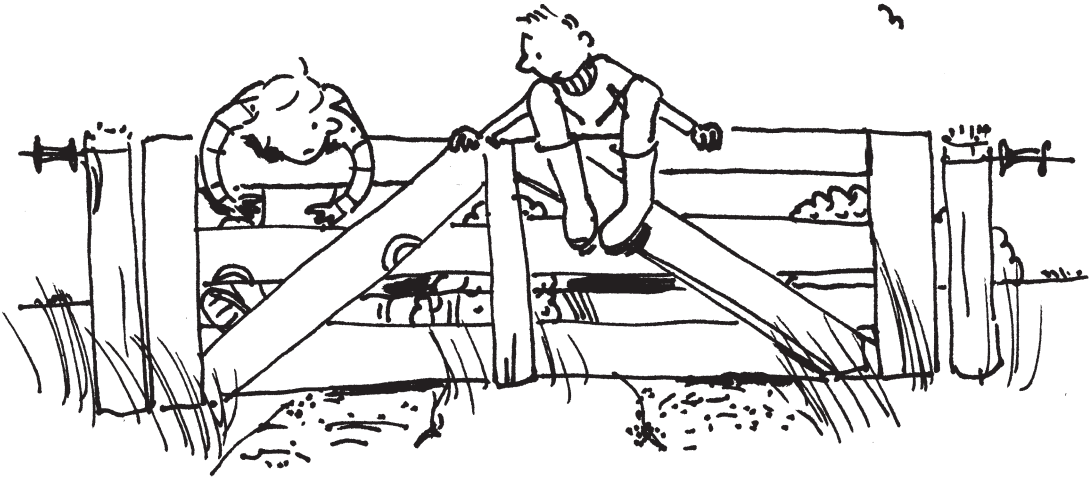
En deze kost maar 299,95.

‘Da’s een goeie,’ zegt Hans. ‘Die kun je tenminste buiten laten liggen.’

Wij **MOETEN** deze
metaaldetector hebben.

Want we willen zoeken op de plek van het kasteel van ridder Zwier. Dat stond hier vroeger in de buurt. Met de klas zijn we naar een tentoonstelling geweest van de opgegraven schatten uit zijn kasteel. En die waren heel cool. Er zat zelfs een echt zwaard bij! Wij willen ook weleens wat anders

We hangen wat op het hek van het weiland waar de koeien staan.

‘Die tuinhulpjesclub van ons was niet zo’n succes,’ zeg ik. ‘Dat kan beter.’

‘Ja, dat onkruid was lastig,’ zegt Hans. ‘Hoe kun je nu weten dat paardenbloemen eruit moeten en die klaprozen niet? Ik kreeg mijn geld niet eens!’

Ineens kijkt hij alsof hij een goed idee krijgt.

‘We kunnen wel in de stal helpen bij mijn oom! Die heeft iets met zijn been.’

‘leuw,’ zeg ik. ‘Ik ga niks in een stal doen. Er zijn grenzen.’

Hans ziet het probleem niet. ‘Mooi man.’

Ik denk nog even verder:
Er schiet me echt niks te binnen.

Je moet ergens goed in zijn, als je er geld mee wilt verdienen. En dat ben ik niet. Ik ben nergens goed

in. En ik wil niks met dieren doen, want dat vind ik vies. Ik heb al genoeg moeite met mijn varken Sus.

Dat ik een varken heb, is al een wonder: Mijn oom kwam er mee aan. Hij vond het lollig. Ik niet. Maar het biggetje keek me wel heel schattig aan.

En ze is elke dag heel blij als ik eten geef. Dan springt ze

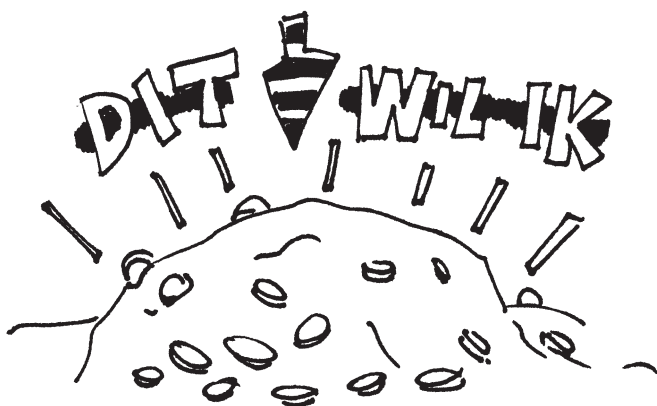
slobberend en spetterend en stinkend tegen me op.

Zo blij is ze dan.

Ik niet. Daarom trek ik altijd mijn regenpak aan als ik haar ga voeren. Er zijn grenzen, zoals ik al zei.

Maar goed, er moet wel geld komen.

Wat kan ik?

u SILVESTER

‘Wegwezen, lilleke broadwurs!’ roept de man. Hij richt een bezem op mij. Ik ren weg uit de stal waar ik eigenlijk moet gaan vegen. Maar ik wacht wel even...

Sil heeft geld nodig voor een nieuwe metaaldetector.

Hij krijgt samen met Hans een vakantiebaantje op de zorgboerderij van zijn oom Pier. ‘Het is een aparte,’ had Sils moeder gezegd. ‘Maar je kunt er misschien wel werken.’

Sil maakt zich wel zorgen. Want zijn moeder is al vet raar. Dus als zij iemand apart vindt...

Maar er zit niks anders op als je geld nodig hebt.

Wie is trouwens die man in de zwarte jas met hoge hoed die steeds bij de familie Beuleman langskomt?

En wat zijn die buurjongens aan het doen met die melkbussen?

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

9 789026 623783 >

NUR 283